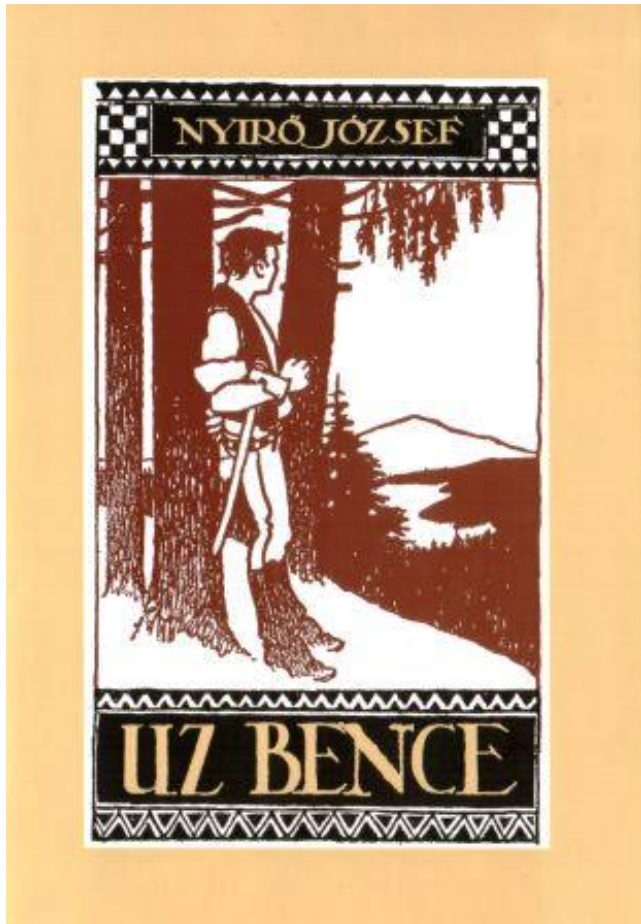

A talált kincs □ - magyar népmese

No, egy szegény ember szántogatott ugye a mezőn, hát egyszer megcsörrent az ekéje neki. Nézi, hogy mibe: hát egy láda aranyat, egy kis ládikóba aranyat talált. „Hű, aszongya, ez nagyon jó, de most ű ezt haza nem viheti!” Nem tudta, hogy hogy avassa be a feleségét. Mer bizony hát az elég fecsegős asszony vót. Hát aggyig gondolkozott gondolkozott, éccaka is nem aludt, egyszer oszt mégis eszébe jutott neki, hogy mégis valami cselvetéssel valahogy mégis az asszonyt be köll avatni. Hát úgy is vót. Aszongya:

- Ide hallgassál - a feleséginek -, elmegyünk ki - aszongya - szántani meg vetni. Majd - aszongya - te is segítesz.

De közbe az ember - vót neki egy rossz fazék - abba tett tehenganajt, oszt fölígította vízzel. Meg melléje tett egy tojúsöprűt. Hát fölültette az asszonyt hátulra - az asszonyok mindig így ültek a kocsin, nem tudom, hogy mér ültek úgy, háttal mindig az ember felé, a kocsi farába; leült az asszony, mindig háttal ült errefelé. Hát szépen, ugye ahogy mennek egy darabra, aszongya az ember:

- Te asszony, né, né, mán - aszongya - a Nap süt, oszt esik az eső! Aszongya:

- Még én nem éreztem.

Egyszer az ember ráhajintotta így a söprűt, hátraszentölte, meg-megsöprűzte az asszonyt. Avval a piszkos ganajos vízzel. Akkor megin mondja az ember:

- Asszony, mán megint csak az eső!

- Jaj, jaj, mán - aszongya - én mán tisztára el vagyok ázva! - mer az ember belenyúlt, oszt meg-megprédikálta, hátraszentölt.

- Jaj - aszongya -, mán tisztára! De még nem is akárminő- aszongya, mondja az asszony-, mán tiszta piszok vagyok, tiszta ganaj! - aszongya. -ltt valami szaros eső esik!- aszongya.

Hát az ember: - Ne beszélj !

- De ténleg - aszongya -, nézd meg a ruhán, minő vagyok-e! Hát oszt akkor ugye ők elmentek ugye. Mondta az asszonnak:

- Nézd csak, ebbe a ládába tanáltam eztet-e-aszongya-, hát majd hazavisszük szépen - aszongya. - De ne mondd meg senkinek! Hát nem szabad ezt elbeszélni senkinek!

Hát az asszony hogyne tudta vóna, hogyne beszélte vóna el. Annyira örült ő is az aranynak, hogy bizony elbeszélte a szomszédasszonynak, bizony oszt nagy híre ment neki a faluban, hiába. No, akkor elhítták üköt, ugye elvitték őket a bíróságra. Osztan kérdezik az embert, hogy:

- Hát ténleg találtak aranyat?

- Dehogyan tanáltunk, dehogyan tanáltunk! - aszongya.

- Nem igaz, hogy tanáltunk.

De az asszony csak bizonkodott:

- De bizony tanáltunk! De tanáltunk!

- Hogy tanáltunk vóna? Hát te nem tudod, hát ez nem igaz! - aszongya.

Aszongya: - Kedves bíró úr - aszongya -. bocsásson meg, nem annyira beszámítható az asszony!

De az asszony erősködött, hogy:

- Igenis tanáltunk, bíró úr, én megmondom az igazat: akkor mikor szaros eső esett, akkor tanáltunk!

Mondja az ember:

- Na lássák -aszongya-, lássák. Hát hol esett volna ilyen esső? Ilyen esső az életbe se esett.

De az asszony csak bizonygatta: őneki már a ruhája is tiszta pizsok vót! Mer ű mondja, ű esküszik, az Istenre is megesküszik, mikor piszkos esső esett, akkor találták... De látták ugye a bíróság is, hogy tényleg az asszony nincs rendbe, mer hát ilyen esső ugye nem eshetett. Oszt akkor ugye kijöttek, éltek tovább boldogan, míg meg nem haltak.

Magyar Zoltán

A herencsényi mesemondó - Balassi Kiadó

Budapest - 2004